

Framåt mot 60-talet

av Sam Katz

Häromdagen, när jag tog en öl med ett "kreativt" gäng, tog en av dem plötsligt fram en alldeles nygjord annons ur sin ficka och visade den för oss andra.

Alla var överens om domen, så när som jag.

"Det där är en sorts sextotalsskit-annons. Grabbar, vi lever i åttiotalet nu, nästan i nittiotalet. Folk vill inte ha sånt där sextotalsskit längre".

Albin gick i Dagens Nyheter den 5 april 1967.

Och precis som legenden om Albin, tror jag att denna annons kommer att leva för evigt.

Till alla er reklam-"proffs" som ännu inte tappat mjölk-tänderna: Varför tar ni inte era egna annonser från väggen och sätter upp Albin istället. Och sen titta på den och läs den varenada morgon innan ni börjar "jobba". Om ni gör denna exercis tillräckligt länge så kanske en av er en vackert dag, kommer att göra en annons - bara en annons - som är hälften så professionell som denna; hälften så underbar som denna.

Have a nice day.

(Sam Katz är kreativ reklamkonsulent/copywriter. Han bor i Malmö och arbetar över hela Skandinavien)

Albin!

Detta är Albin Johnsson.

Albin dog för sju år sedan. I hela sitt liv var han glasarbetare. Han nådde aldrig någon mera ansvarsfull befattning i hyttan. Hans arbetstempo gav inga toppackord men i gengäld jobbade han gärna på övertid — för egen räkning. Han blåste pottor. Stadiga, bastanta glaspottor, som han sedan sålde i stugorna. Folk som har dasset på gården vet värdet av en potta under sängen. Produktionen blev så småningom tämligen omfattande. Chefen såg den med stigande missnöje. Inte för att han missunnade Albin förtjänsten, men fallet kunde ju bli prejudicerande. Albin tillhölls i ampra ordalag att sluta med sin privata tillverkning. Albin blev förbannad.

— Passar det inte kan vi sluta, både Erik Höglund och jag.

Albin var kusin med Erik Höglunds farfar (vad världen är liten) och kände ett visst familjeansvar, för sin unge släkting som börjat vid bruket några år tidigare. Erik å sin sida utnyttjade Albins primitiva pottblåsningsteknik när han gjorde sina första formexperiment i Bodahyttan. Med Albin vid pipan kunde man aldrig riktigt veta någonting på förhand. Det fick bli som det blev. Och det blev det också. Unika pjäser som aldrig gick vidare till serieproduktion men som i dag kan beskådas på Cornings glasmuseum i New York. Design Erik Höglund (och Albin Johnsson).

På Albins tid var glasugnarna vedeldade. Bakom hyttan låg en vedstapel på flera hundra kubikmeter. Vintertid tog Albin sin värme på brukets bekostnad. Var gång han passerade stapeln lade han ett par ordentliga klabbar på sparkstöttingen och hasade iväg.

Han red fräckt på toleransen och plirade slugt med ögonen. — Dom kan inte säga att man stjal, när man tar'et då dom ser'et. Sade han.

Efter 25 år på Boda fick Albin patriotiska sällskapets guldmedalj. Han mottog utmärkelsen iklädd frack, en döderhultare i högtidsdräkt. Medaljen och den egna klädprakten trollband honom. Han sög på upplevelsen som på en karamell. När han kom till hyttan nästa morgon var han fortfarande iklädd fracken men lackskorna hade han bytt mot storstövlar. Efter två dagar i

hyttan hade stärksakerna fått sorgens färg. Byxorna byttes på fjärde dagen och först på den femte hade Albin plagg för plagg skalat av sig hela högtidsdräkten.

Medaljen hängde kvar runt halsen ännu några veckor. När han äntligen tog den av sig hade han genast förklaringen till hands.

— Jag hängde den på suggan. Hon kunde också behöva lite uppmuntran.

Vill Ni höra mer om Albin, så sätt Er bland gubbarna på ljugarbänken utanför hyttan. Där lever han ett evigt liv.